

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **LONDA spol. s r. o.**, Křemencova 4, Praha 1, zastoupeného JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. Route Rádio s. r. o.**, Stavební 992/1, Ostrava-Poruba, zastoupené JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, **2. NONSTOP s. r. o.**, M. Hübnerové 12, Brno, **3. Rádio Pálava s. r. o.**, Brněnská 3163/38, Hodonín, **4. HELLAX spol. s r. o.**, Dolní náměstí 18, Opava, zastoupené JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, **5. První rozhlasová s. r. o.**, Koperníkova 7/794, Praha 2, zastoupené JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, **6. Rádio Student s. r. o.**, Gorkého 970/45, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2012, sp. zn.: 2011/394/CUN, čj.: CUN/2840/2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu ze dne 6. 12. 2012, čj. 6 A 143/2012 - 78,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „žalovaná“) vydala dne 17. 4. 2012 pod čj. CUN/2840/2012 rozhodnutí o udělení licence (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve kterém udělila výrokem č. I. společnosti Route Radio s. r. o. (dále jen „vítězný uchazeč“) licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Dálnice prostřednictvím pozemních

vysílačů s využitím souboru technických parametrů, které tvoří kmitočtová síť Praha – Chodov 107,9 MHz/50 W, Horní Heršpice 94,1 MHz/50 W, Černice 87,8 MHz/ 50 W a Troubsko 95,9 MHz/ 50 W, na dobu 8 let od právní moc rozhodnutí, a výrokem č. II. zamítla ostatní žádosti o udělení licence, které podal žalobce a osoby zúčastněné na řízení.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované správní žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl. Nesouhlasil s námitkou, že území, pro které se uděluje licence, musí být celistvé. Z definice regionálního vysílání [§ 2 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon“) nelze dovést požadavek na celistvost území pokrytého technickými prostředky, neboť zákon stanoví druhy vysílání v souvislosti s počtem obyvatel, nikoli v souvislosti s rozsahem území.

[3] Zákon nestanoví účastníkům licenčního řízení povinnost předkládat ekonomické výkazy. Žalovaná vyhodnocovala ekonomickou připravenost účastníků podle aktuálního stavu v roce 2012. Nelze proto označit za chybu, že v podkladech rozhodnutí nebyl obsažen doklad o ekonomické situaci uchazečů za rok 2009 a 2010, neboť tyto nebyly rozhodné pro posouzení věci. Existuje sice rozdíl mezi výkazem zisku a ztrát vítězného uchazeče v roce 2009, podle kterého v tomto roce nevyvíjel činnost, a aktuální situací. Žalovaný však přihlédl k tomu, že vítěznému uchazeči byla již jedna licence pro jiný vysílač udělena v roce 2008 a že vítězný uchazeč toto vysílání provozuje. Soud proto dospěl k závěru, že tento rozdíl neznamena nezákonnost rozhodnutí o udělení licence.

[4] Žalobce rovněž činil sporným, že byl ohodnocen hůře než vítězný uchazeč v kritériu transparentnosti vlastnických vztahů. Hodnocení žalované však vycházelo z nesporných skutečností. Vlastnická struktura vítězného uchazeče včetně jeho koncových vlastníků je snadno ověřitelná v obchodním rejstříku, zatímco u žalobce bylo nutno zkoumat ke zjištění koncových vlastníků rozsáhlé podklady. Soud nesouhlasil ani s domněnkou žalobce, že vlastnická struktura vítězného uchazeče nasvědčuje obcházení § 105 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku.

[5] K námitce žalobce, že vítězný uchazeč nebude schopen vtěsnat nabízené pořady do 7 % rozsahu mluveného slova, soud zdůraznil, že se jedná o rozsah minimální a je stanoven pouze pro dobu od 6 do 18 hodin. To, zda bude vítězný uchazeč následně vysílat program ve shodě se základní programovou specifikací a za plnění programových podmínek, však není předmětem řízení o udělení licence.

[6] Žalobce také namítl, že na pokrytých územích se již vysílá program, jehož hlavním prvkem je pokročilé dopravní zpravodajství a pořady pro motoristy. Poukázal na program Rádía Impuls. Soud přisvědčil žalovanému v názoru, že Rádio Dálnice představuje specializované dopravní rádio se specifickým průběžným vícejazyčným dopravním zpravodajstvím a stručným všeobecným zpravodajstvím, čímž se od Rádía Impuls výrazně odlišuje. Rádio Impuls nemá zaměřen celý program na motorismus a bezpečnost provozu.

[7] Pokud šlo o přínos uchazečů pro rozvoj původní tvorby [§ 17 odst. 1 písm. e) zákona], žalobce plánoval na rozdíl od vítězného uchazeče přebírat zpravodajství a dopravní informace. Vítězný uchazeč chtěl realizovat vlastní tvorbu v podstatně větším rozsahu. Žalovaná proto udělila vítěznému uchazeči za toto kritérium více bodů než žalobci. Soud označil takový postup za odůvodněný.

[8] Žalobce také vytkl napadenému rozhodnutí hodnocení přínosu žadatelů k rozvoji národnostních, etnických a jiných menšin v České republice. Žalovaná sice neuvedla

v odůvodnění rozhodnutí hodnocení prostřednictvím získaných bodů, počty získaných bodů však vyplývají z tabulek založených ve správním spise. Zákon neukládá žalované hodnotit kritéria formou bodů a dle názoru soudu je slovní hodnocení zcela dostačující. Žalovaná vždy odůvodnila své závěry vyjádřené mimo jiné bodovým hodnocením. Bodové hodnocení nepředstavuje samostatné hodnocení oddělené od odůvodnění rozhodnutí.

[9] Soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že žalovaná vyložila pojem „menšina“ nepřipustně zužujícím způsobem. Žalobcův záměr oslovit menšinu drogami ohrožené mládeže žalovaná ohodnotila 1 bodem, neboť drogami ohrožená mládež není primárně vnímána jako menšina v obvyklém slova smyslu. Záměr vítězného uchazeče žalovaná ohodnotila 2 body, neboť vyjadřoval jasnou podporu skupině cizojazyčných řidičů. Soud sice vyjádřil určitou pochybnost, pokud jde o odlišnosti kultury drogově ohrožené mládeže, sama žalovaná však záměr žalobce zohlednila. Soud tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčící vítěznému uchazeči vyložil tak, že cizinci (národnostní menšiny) budou moci jako řidiči poslouchat v cizích jazycích vysílání, které jim poskytne praktické informace.

[10] Závěrem soud zdůraznil, že žalovaná jakožto odborně specializovaný orgán vychází při rozhodování o udělení licence ze správního uvážení. Soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby sám rozhodné skutečnosti hodnotil odlišně. Soud především hodnotí, zda žalovaná nevybočila z mezí správního uvážení. Takové pochybení soud v šetřeném případě neshledal.

III.

[11] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Stěžovatel považoval vypsání licenčního řízení za nezákonné a zřejmě účelové, neboť jej žalovaná vypsala pro územně nesourodou a nesouvislou kmitočtovou síť. Územní nespojitost je v rozporu s § 2 odst. 1 písm. e) a f) zákona. Území pro regionální vysílání se od území pro místní vysílání liší pouze rozsahem. Nelze vytvářet program pro izolované ostrůvky území, pokryté kmitočty, které byly předmětem licenčního řízení.

[13] Rozdíly mezi výkazem zisku a ztrát vítězného uchazeče v roce 2009 a odůvodněním napadeného rozhodnutí mají za následek nezákonnost rozhodnutí. Zároveň je tato skutečnost důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy.

[14] Stěžovatel nadále považuje za diskriminační, že mu žalovaná přidělila v kritériu průhlednosti majetkových vztahů méně bodů než vítěznému uchazeči pouze proto, že majetková struktura stěžovatelova většinového společníka je komplikovanější. Majetková struktura stěžovatele je dlouhodobě stabilní a vyšší počet zúčastněných subjektů představuje spolehlivou záruku, že se tato struktura dramaticky nezmění po dobu platnosti licence.

[15] Žalovaný stěžovateli vytkl, že jeho dopravní zpravodajství je zaměřeno pouze na jeden ze čtyř kmitočtů. Tentýž aspekt lokalizace dopravního zpravodajství však u vítězného uchazeče nehodnotila vůbec, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Ani městský soud k této námitce stěžovatele nezaujal žádné stanovisko.

[16] Stěžovatel dále namítl, že zahraniční řidiči nesplňují zákonné podmínky pro to, aby bylo možné je považovat za národnostní menšinu. Nežijí na území České republiky, nejsou jejími občany, ani neprojevují vůli být považováni za národnostní menšinu. Oproti tomu takové sebeuvědomění existuje u menšiny drogově ohrožené mládeže, kterou stěžovatel hodlal svým

projektem podporovat. Bagatelizace tohoto přínosu žalovanou i městským soudem je proto nepochopitelná a v rozporu s § 17 odst. 1 písm. g) zákona.

[17] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s názorem městského soudu stran významu bodového hodnocení. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud se žalovaná rozhodla hodnotit předložené žádosti o licenci pomocí bodů, měla tak důsledně učinit u všech uchazečů a všech kritérií. Jiný postup je nepřipustným vybočením z mezí správního uvážení a znamená nedostatek důvodů rozhodnutí.

IV.

[18] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu. Námitku účelovosti vypsání licenčního řízení označila za spekulativní. U kritéria ekonomické připravenosti je významné, zda je toto kritérium u uchazečů splněno. Žalovaná neměla důvod poměřovat finanční sílu a zisk jednotlivých uchazečů překračující rámec nutný k bezproblémovému naplnění předmětného kritéria.

[19] Žalovaná setrvala na přesvědčení, že složitost vlastnické struktury a její soustředění mimo ČR snižuje otevřenost, obecnou známost a faktickou zjistitelnost osob vykonávajících vliv na konkrétního žadatele o licenci. Není patrné, z čeho stěžovatel dovozuje, že vyšší počet subjektů, účastnících se na jeho většinovém společníku, představuje spolehlivou záruku, že se v krátkodobém horizontu dramaticky nezmění jeho majetková struktura.

[20] Napadené rozhodnutí se nezmiňuje o zahraničních řidičích, nýbrž o cizojazyčných posluchačích resp. obecně o cizincích, kteří nepochybně mohou být posádkami automobilů nacházejících se na území pokrytém vysíláním vítězného uchazeče. Stěžovatel nedůvodně dospěl k závěru, že cizojazyčné osoby nemohou být příslušníky národnostních menšin. Napadené rozhodnutí nijak nebagatelizuje projekt stěžovatele v části týkající se podpory drogově závislých. Žalovaný setrval na tom, že cizojazyční řidiči lépe odpovídají menšině vymezené v § 17 odst. 1 písm. g) zákona, nežli drogami ohrožená mládež.

[21] Pokud jde o bodové hodnocení, žalovaný zdůraznil, že toto hodnocení je založeno ve spise a je všem účastníkům přístupné. Slovní hodnocení je s bodovým hodnocením v souladu. Napadené rozhodnutí obsahuje podrobný a logický popis úvah žalované, tvrzení stěžovatele o údajném nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí je proto neopodstatněné.

V.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Je vhodné připomenout, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání rozhoduje o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů na základě správního uvážení. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004 - 79, v souvislosti s rozhodováním o udělení licence konstatoval, že „i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nerybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo může být způsobena jiným porušením procesních předpisů.“

[25] Žalovaný koncipoval žalobou napadené rozhodnutí tak, že prvním výrokem rozhodl o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání a vymezil územní a časový rozsah vysílání. Druhým výrokem rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení licence ve vztahu ke každému neúspěšnému uchazeči. Tomu odpovídá i odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný nejprve na páté až osmé straně podrobně uvedl zákonná kritéria, jejichž naplnění zvažoval u každého z uchazečů. Poté na deváté až třinácté straně podrobně vysvětlil, proč dospěl k přesvědčení, že Route Radio s. r. o. splňuje vymezená kritéria v souhrnu nejlépe. Splnění dílčích kritérií demonstroval i na porovnání s ostatními uchazeči. V odůvodnění rozhodnutí pak následuje podrobné vyhodnocení splnění jednotlivých kritérií u uchazečů, kteří nebyli úspěšní. V případě stěžovatele jde o odůvodnění na stranách 28 až 32. Takový postup žalovaného při zdůvodnění rozhodnutí je správný. Lze totiž relativně přehledně zjistit, které skutečnosti žalovaného vedly k udělení licence vítěznému uchazeči a rovněž to, z jakých důvodů nebylo možné ostatním uchazečům vyhovět.

[26] Městský soud proto postupoval správně, pokud se při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí zaměřil v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. na to, zda žalovaný překročil při vydání rozhodnutí meze správního uvážení. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že se tak nestalo.

[27] Stěžovatel odkázal na podanou žalobu, kde ilustroval nezákonnost a zřejmou účelovost ve způsobu vypsání licenčního řízení. Tato námitka není důvodná. Pokud stěžovatel odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 111/2010, 1 As 34/2012, 1 As 37/2012 a 1 As 46/2012, vždy se jednalo o případy, kdy žalovaný vydával podle § 21 zákona souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci. V této věci však žalovaný rozhodl o udělení licence podle § 17 zákona, tedy v řízení odlišném. Stěžovatel neformuluje svoji námitku natolik konkrétně, že by tvrdil, že nyní přezkoumávané licenční řízení navazovalo na předtím probíhající řízení o souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci. I kdyby tomu tak bylo, nelze tvrdit, že licenční řízení je z povahy věci nezákonné či účelové jenom proto, že případně následuje poté, kdy předtím nebyly splněny podmínky pro postup podle § 21 zákona.

[28] Nejvyšší správní soud zdůraznil např. v stěžovatelem zmíněném rozsudku ze dne 24. 2. 2011, čj. 7 As 111/2010 - 163, že „*jestliže by Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v řízení o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci obešla licenční řízení tím, že by přidělila provozovateli vysílání kmitočty způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, zasáhla by takovým rozhodnutím nejen do práv účastníků řízení, nýbrž také do práv osob, které by se mohly účastnit licenčního řízení, kdyby bylo řádně zahájeno*“. Nelze proto argumentovat, že žalovaný opakovaně přidělil stěžovateli desítky kmitočtů nezákonným způsobem. Pokud v minulosti správní soudy rušily některá rozhodnutí žalovaného, neznamená to, že bylo třeba jenom proto zrušit i nyní přezkoumávané rozhodnutí o udělení licence.

[29] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s názorem stěžovatele, že licenční řízení může být vypsáno pouze pro územně souvislou kmitočtovou síť. Stěžovatel v této souvislosti odkazoval na § 2 odst. 1 písm. e) a f) zákona. Podle něj se regionálním vysíláním rozumí rozhlasové vysílání, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat v případě rozhlasového vysílání více než 1 % a méně než 80 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu. Místním vysíláním je pak vysílání rozhlasového programu určeného svým dosahem pro místně vymezenou oblast a pro tuto oblast vytvářeného; místně vymezená územní oblast nesmí zahrnovat více než 1 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

[30] Z uvedených definic vyplývá, jak správně uvedl městský soud, že kritériem pro určení, zda se jedná o místní či regionální vysílání, je počet obyvatel České republiky, který může přijímat

vysílání ve vymezeném územním rozsahu. Místní či regionální charakter vysílání nelze stanovit podle toho, na jakém území je takové vysílání šířeno, a to ani z hlediska velikosti tohoto území ani z hlediska prostorového ohraničení resp. jeho celistvosti. Takový požadavek nevyplývá z § 2 odst. 1 písm. e) a f) zákona. To na druhou stranu neznamená, že by území, na kterém je program vysílán, nehrálo žádnou roli. Ani žalovaný neformuloval napadené rozhodnutí tak, že by bylo určující pouze množství obyvatel, pro které je program určen. Zákon předpokládá, že územní rozsah vysílání bude vymezen ve správním rozhodnutí, jímž byla udělena licence k provozování vysílání. To žalovaný učinil stanovením technických parametrů vysílání, prostřednictvím specifikace jednotlivých vysílačů, vysílacích frekvencí a souřadnic WGS. Územní rozsah vysílání je u analogového vysílání definován jako „soubor technických parametrů vysílání“ [srov. § 2 odst. 1 písm. y) zákona]. Žalovaný v rozhodnutí územní rozsah vysílání výslovně vymezil. Z žádného zákonného ustanovení však nelze dovodit požadavek na „územní spojitost“ územního rozsahu vysílání.

[31] Ze správního spisu vyplývá, že vítězný uchazeč doručil žalované dne 2. 5. 2011 podnět k zahájení licenčního řízení se soubory technických parametrů Praha – Chodov 107,9 MHz/100 W, Horní Heršpice 94,1 MHz/50 W, Černice 87,8 MHz/50 W a Troubsko 95,9 MHz/50 W. Žalovaná na základě tohoto podnětu zahájila jediné licenční řízení s těmito technickými parametry a nikoli samostatná licenční řízení např. pro jednotlivé vysílače. Takový postup nelze žalované vytýkat, neboť jednala v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení. Nejvyšší správní soud ostatně doporučil žalované obdobný postup v rozsudku ze dne 31. 7. 2012, čj. 1 As 34/2012 – 80, kde poznamenal, že by při společném řízení nevznikaly účastníkům zbytečné náklady a řízení by bylo rychlejší, neboť by nebylo potřeba vydávat více dílčích rozhodnutí.

[32] Není důvodná ani výtká stěžovatele, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť skutkový stav, který žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Z rozhodnutí žalované nevyplývá, že hlavním kritériem pro přidělení počtu bodů za ekonomickou, organizační a technickou připravenost uchazeče byly ekonomické výsledky uchazeče za rok 2009, resp. to, že rozhlasové vysílání provozuje déle než čtyři roky. Žalovaná komplexně hodnotila aktuální bankovní reference uchazeče, jeho možnosti financování vysílání, stav jeho závazků, zkušenosti jednatele s rozhlasovým vysíláním, podrobně se zabývala i dalšími technickými aspekty. Podle vyjádření žalované by v jejím hodnocení nebyl podstatný rozdíl, pokud by se zjistilo, že vítězný uchazeč provozoval vysílání po kratší dobu, než žalovaná předpokládala dle data udělení licence. Za této situace ob stojí názor městského soudu, pokud přisvědčuje oprávnění žalovaného přihlídnout z úřední činnosti i k tomu, že vítěznému uchazeči již byla udělena licence pro jiný vysílač v roce 2008 a že toto vysílání provozuje. Ob stojí i hodnocení žalovaného, pokud z této skutečnosti a s ohledem na hodnocení ekonomické připravenosti v roce 2012 uzavřel, že vítězný žadatel tohoto kritériem splňuje.

[33] Podle stěžovatele postupoval žalovaný diskriminačně, pokud mu přidělil v kritériu „transparentnost vlastnických vztahů“ méně bodů než vítěznému uchazeči jen proto, že majetková struktura stěžovatelova většinového vlastníka je komplikovanější. Účelem hodnocení transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele [(§ 17 odst. 1 písm. b) zákona] je podle stěžovatele mimo jiné zajistit dodržení zákonných limitů, stanovených v § 56 vysílacího zákona. Tam jsou stanoveny maximální limity pokrytí jiným než celoplošným vysíláním v návaznosti na počet obyvatel s cílem zajistit pluralitu informací v místním a regionálním rozhlasovém vysílání. Pouze obecný odkaz stěžovatele na uvedené ustanovení s nekonkrétním tvrzením, že podmínky § 56 lze obcházet prostřednictvím anonymních akcí, což není jeho případ, však na druhou stranu neznamená, že jen proto je jeho vlastnická struktura přehledná a měl být za toto kritérium příznivěji ohodnocen. K hodnocení tohoto kritéria nelze přistupovat tak, že pokud nebude zjištěno ve vlastnické struktuře uchazeče cokoli *a priori* protizákonného,

je třeba toto kritérium hodnotit maximálním počtem bodů nebo alespoň tak, jako je tomu u vítězného uchazeče.

[34] Stěžovatel tvrdí, že jeho majetková struktura je dlouhodobě stabilní a vyšší počet subjektů, účastnících se na stěžovatelově většinovém společníkovi, nabízí spolehlivou záruku, že se tato majetková struktura v krátkodobém horizontu nezmění. Toto tvrzení stěžovatele však stěžovatel nedokládá konkrétními argumenty. Není rovněž zřejmé, jakým způsobem právě stěžovatelova majetková struktura zajišťuje, že se na ní v krátkodobém horizontu nic nezmění. Vlastnická struktura stěžovatelova majoritního společníka je rozepsána na 62 stranách textu, jak podotkl městský soud. Za této situace ob stojí závěr žalované i městského soudu, že taková majetková struktura nepřispívá k otevřenosti žadatele a nedává předpoklady pro obecnou známost a snadnou a stálou zjiřitelnost koncových vlastníků.

[35] Stěžovatel také namítl, že napadený rozsudek i napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné, neboť se nezabývají otázkou hodnocení kritéria „*lokalizace programu*“. K námitce stěžovatele k hodnocení tohoto kritéria zaujal městský soud stanovisko na str. 11 rozsudku. Vítězný uchazeč měl lokalizaci informací zajištěnou předjednanou spoluprací s úřady. Není tedy pravda, že by se k této námitce vůbec nevyjádřil. Žalovaná se k tomuto kritériu vyjádřila na str. 12 napadeného rozhodnutí, kde podrobně odůvodnila počet bodů, které vítězný uchazeč v tomto kritériu obdržel. Uvedla, že program stanice bude vítězný uchazeč vyrábět, nikoli přebírat, a že hlavní prvek programové skladby, tj. dopravní zpravodajství, bude pokrývat lokalitu vymezenou dosahem předmětných vysílačů i širší region, jak dokládá spolupráce s Policií ČR, BESIP a dalšími státními institucemi a úřady se vztahem k dopravní problematice. Námitka nepřezkoumatelnosti hodnocení kritéria „*lokalizace programu*“ je proto nedůvodná.

[36] Porovnáním obsahově obdobné žalobní námítky s námitkou uplatněnou v kasační stížnosti je zřejmé, že kasační námitka je poněkud odlišná. Zatímco v kasační stížnosti stojí požadavek na odůvodnění potřeby rozmanitosti dopravního zpravodajství vždy se zřetelem ke konkrétnímu území samostatně, v žalobě byla tato námitka uplatněna v souvislosti s argumentem, že je u stěžovatele sporný přínos dopravního zpravodajství v Praze pro řidiče přijímající vysílání z brněnského vysílače. Je třeba připomenout, že udělení licence vítěznému uchazeči a naopak zamítnutí žádosti o licenci ostatním uchazečům je výsledkem hodnocení celé řady dílčích kritérií. Vítěznému uchazeči nebyla licence udělena jenom proto, že by jeho projekt skýtal větší záruku aktuálnosti dopravního zpravodajství na tom kterém území. Každé dílčí nikoli maximální hodnocení u jednoho z kritérií nemusí být nutně vyváženo absolutním vyhověním tomuto kritériu vítězným uchazečem. Rozhodné je hodnocení všech kritérií v jejich souhrnu. Nezákonnost licenčního řízení proto nemůže vyplývat pouze z toho, že se žalovaný u dílčí výhrady ke splnění jednoho z kritérií nevyjádřil obdobně i u vítězného uchazeče.

[37] Není důvodná ani námitka stěžovatele stran hodnocení kritéria „*podpora menšin*“. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud zaujal k hodnocení tohoto kritéria zdrženlivý postoj. Ve shodě s městským soudem lze pochybovat, nakolik je toto kritérium splnitelné v případě konkurence projektu vítězného uchazeče a projektu stěžovatele. Rádio Dálnice je primárně zaměřeno na cílovou skupinu řidičů, stěžovatel dle vlastní argumentace mívá též na skupinu drogami ohrožené mládeže. Nejvyšší správní soud rozumí úvahám o splnitelnosti „*zajištění rozvoje kultury*“ dle vymezení kritéria v § 17 odst. písm. g) zákona, zejména ve vztahu k tvrzené menšině drogami ohrožené mládeže. Při zohlednění hledisek přezkumu správního uvážení žalovaného však ob stojí názor městského soudu, že způsob hodnocení tohoto kritéria nepředstavuje natolik zásadní vybočení, které by mělo za následek nezákonnost celého rozhodnutí o udělení licence. Je totiž skutečností, že i projekt žalobce hodnotil žalovaný skrze uvedené kritérium kladně.

[38] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatku důvodů rozhodnutí pro chybějící bodové hodnocení u některých kritérií a některých uchazečů. Zákon žalované neukládá, aby hodnocení provedla přidělením bodů. Žalovaná takový postup výslovně nedeklarovala ani v oznámení o zahájení licenčního řízení, ani v oznámení termínu veřejného slyšení. Žalovaná podrobně popsala na str. 8 napadeného rozhodnutí, jak bude hodnocení provádět. Uvedla, že v souladu se svým vnitřním předpisem rozhodla o stanovení dílčích kritérií, u kterých přidělovala jednotlivým uchazečům body na základě hlasování členů žalované. Výsledky bodování zapisovala do tzv. rozhodovacích tabulek, které spolu s dalšími podklady tvořily základ pro vydání rozhodnutí a které jsou součástí správního spisu. Stěžovatel nenamítl, že by neměl možnost se s těmito podklady seznámit, ani že by tyto spisové podklady byly v rozporu s odůvodněním rozhodnutí. Nebrojl ani proti závěru městského soudu, že slovní hodnocení je s bodovým hodnocením v souladu. Odůvodnění rozhodnutí žalované tedy odpovídá spisovým podkladům, byť některé dílčí závěry žalovaná výslovně neuvedla pomocí počtu bodů, ale použila k jejich vyjádření slovní hodnocení. Ani poslední kasační námitka tedy není důvodná.

[39] S poukazem na shora uvedené důvody neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[40] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný má právo na náhradu nákladů řízení toliko „důvodně vynaložených“. V nyní projednávané věci soud dospěl k závěru, že žalovaný disponuje dostatečným odborným aparátem tak, aby mohl své vlastní rozhodnutí obhájit v soudním řízení. Soud má navíc za to, že se z povahy věci nejedná o natolik specializovanou agendu, která by legitimovala využití externích odborníků pro zastupování v soudním řízení. Žalovaný nad rámec nákladů zastoupení jiné náklady řízení nepožadoval.

[41] Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. ledna 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu